

ת"פ 14290/10/14 - מדינת ישראל נגד עלאא חאמד, עדנאן געביס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14290-10-14 מדינת ישראל נ' חאמד ואח'
תיק חיצוני: 2014/_142097_

בפני	כבוד השופט שמואל הרבסט
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	1. עלאא חאמד
	2. עדנאן געביס (עציר)

החלטה (בעניין חילוט הרכב המשויך לנאשם מס' 1)

בפני בקשה לחילוטו של רכב מסוג אלפא רומיאו (ל.ז. 58-444-10 - להלן: "הרכב") אשר שימש לביצוע העבירה המנויה באישום השני אשר בכתב האישום המתוקן בשנית.

ביום 7.10.15, הציגו הצדדים בפני הסדר טיעון "סגור", ובו עתרו גם יחד לרכיבי ענישה מוסכמים הכוללים מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה. חילוט הרכב לא הוזכר במסגרת הצגתו של הסדר טיעון זה.

הסדר הטיעון כובד על ידי במלואו, והעונשים המוסכמים הוטלו על הנאשם 1 בו יום, כמו גם על חברו נאשם 2 אשר בעניינו בוקשה בקשת החילוט מיד בתום הטיעונים לעונש.

ביום 20.1.16, בחלוף כשלושה חודשים, ביקשה המאשימה לחלט את כלי הרכב השונים המעורבים בכתב האישום, לרבות כלי הרכב נשוא הבקשה דנן.

ב"כ הנאשם טוען כי מדובר ב"הסדר סגור" אשר חילוט הרכב לא מנוי בו כאחד ממרכיביו, ומשכך, יש לראות בבקשה מעין הפרה של הבטחה שלטונית שניתנה בעת כריתת הסדר הטיעון, ועל כן יש לדחותה בשל עצם הגשתה.

מאידך, סבורה המאשימה כי חילוט הרכב אינו חלק מגזר הדין, ומשכך, אין בינו ובין הסדר הטיעון ה"סגור" דבר, ועל כן יש להיעתר למבוקש.

שוויו של הרכב, כך על פי עמדת המאשימה, עומד על כ-11,000 ₪ בקירוב.

הסדר הטיעון בין הצדדים משקף הסכמה שמקורה ב"תמחור" עונשי של הראיות הקיימות בתיק, על פי מהימנותן, עוצמתן וטיבן ותרומתן להסדר טיעון דוגמת זה שהוצג לפני בתיק דנן.

מן המפורסמות, כי על בית המשפט למעט ולהתערב בהסדרי טיעון, ולעשות כן רק כאשר מדובר במקרה נדיר שבו ההסדר חורג מכל אמת מידה עונשית המתקבלת על הדעת. כפי שכבר נכתב בגזר הדין, ההסדר שהוצג בפני בעניינו של נאשם 1 הינו מאוזן וראוי, ועל כן ראיתי לכבדו- וכך עשיתי.

הנאשם 1 מודע היה לעובדה כי רכבו תפוס בידי המאשימה, וכן היה מודע לעובדה כי בקשת חילוט מהווה הליך משפטי נפרד אשר אינו כרוך בגזר הדין המקורי. אם רצה לכלול ולכרוך את סוגיית הרכב במסגרת ההסדר שנרקם בינו ובין המאשימה בעת הבשלתו של המשא ומתן בין הצדדים, היה עושה כן. משלא עשה כך- הרי ש"הפריש" מרצון, מכללא או במפורש, את סוגיית הרכב והותירו לשיקול דעת המדינה.

יתירה מזאת.

נאשם 1 היה מודע לעונש שנגזר על נאשם 2 וכן לבקשת המאשימה לחילוט רכבו של נאשם זה בעת הטיעונים לעונש, ומשכך צריך היה לצפות כי הליך מקביל של חילוט עשוי "להתעורר" אף בעניינו, ומשלא עשה כן - אין לו להלין אלא על עצמו, ועל כן טענת ה"הסתמכות" שהעלה ב"כ נאשם 1, אחת דינה להדחות.

עם דחיית טענתו של נאשם 1, נותרתי עם רכב שבו בוצעה עבירה המנויה בכתב האישום השייך לנאשם זה, ועל פי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 ,

רשאי בית המשפט לחלט חפץ אם קבע כי בחפץ נעברה עבירה.

הרכב, הוא ה"חפץ", והעבירה אכן בוצעה, ומשכך, אין לי אלא לקבוע כי בקשת המאשימה בדין יסודה- ועל כן אני מורה על חילוט הרכב נשוא הבקשה.

מזכירות - נא להודיע.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ו, 20 יוני 2016, בהעדר הצדדים.